

МАНСФЕЛДЪ.

До това ли е достигналъ той? До това ли е достигналъ въ отечеството и въ градътъ, въ който са е родилъ? Съки може да помисли, че той е убилъ майка си. Ни единъ прозорецъ са не отваря, за да отговори на това робско сензско виканье! Улрихе, ти си са пакъ излжгалъ. Или е пакъ рано? Пакъ не е време.

Улрихъ.

Облаците по-напредъ са сжбиратъ, а послъ вече хвъргатъ блъскавицата си. Търпѣние. (Кавалкадата преминува покрай къщата. Елиза отива бързо до прозорецътъ). Що правишъ ти тамъ, Елизо? Не са ли закле ти да избѣгвашъ поглѣдътъ на тоя човѣкъ?

Елиза.

Азъ мога да го погледамъ сега баремъ малко, защото той ще да умре вече. Азъ искамъ да го вида баремъ единъ пътъ.

Улрихъ.

А повдига ли той очите си? Кажи ми повдига ли той очите си камъ тебе?

Елиза (до прозорецътъ).

Какавъ е той блѣденъ! Като статуята надъ гробътъ му. А може ли той да бжде толкова младъ, когато така одавна вече прави зло? Не, той не повдигна очите си. Той играе съ хрѣтката си; той са обърща на конътъ си! Свѣта богородице, какавъ е тоя поглѣдъ? (Тя бѣга отъ прозорецътъ растрѣнерано и вада на столчето.)

Улрихъ.

Мило мое дѣте! тебе ти стана лошаво отъ тоя поглѣдъ?